

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Imma Merino

Perdre

Fa uns dies vaig deixar-me el mòbil en un taxi en una carrera nocturna, però vaig tenir la sort que el taxista telefonés al número des del qual, a la recerca de l'aparell, s'havia fet l'última trucada rebuda. Felicitment, doncs, el vaig recuperar i així vaig estalviar-me no només els diners d'un altre mòbil, sinó també els maldecaps que es podien derivar de la pèrdua. Des d'aleshores, estic obsessionada amb no perdre'l: de tant en tant, miro la bossa per assegurar-me que encara el tinc. Potser és per aquesta fixació que a Sant Sebastià, on passo uns dies com a cronista del festival de cinema, he perdut una jaqueta que m'agradava especialment. Ens arrapem a una cosa i en perdem una altra. Com un imponderable.

Evidentment no només pel que fa als objectes, que si se'ns fan importants és més enllà del seu valor material, viure, de fet, és anar perdent. Perdem il·lusions, persones estimades, amics que no veiem, sentiments propis en la seva mudança, amors que vam imaginar que seriem per sempre. I, potser, ens anem construint més en la relació que mantenim amb allò que perdem que amb allò que tenim, encara que la societat sembli dir-nos el contrari. No fa massa vaig descobrir un poema, *One art*, de la poeta nord-americana Elizabeth Bishop, que comença afirmant que no costa tant aprendre l'art de perdre. La idea és que les coses insisteixen tant a perdre's que no hi ha més remei que acceptar-ho: tota pèrdua, per dolorosa que sigui, és menys espantosa del que podem suposar. Potser sí. Costi o no costi, viure és anar perdent fins a arribar a perdre la pròpia vida.

EDITORIAL

Conseqüències de la detenció a l'Alguer

La detenció del president Carles Puigdemont a l'Alguer deixa en evidència, abans que res, que l'Estat no té cap intenció d'aturar-se en la repressió cap a l'independentisme i que, com ha demostrat a bastament el jutge Pablo Llarena jugant sense escrúpols amb la vigència de les euroordres, està disposat a usar tots els camins possibles. La detenció suposa també el tancament dels parèntesis judicial i polític que s'havien obert els últims mesos. El judicial, arran de la decisió del TGUE que congelava les ordres judicials espanyoles, i el polític, per la celebració de la taula de diàleg. Ara, amb la detenció, s'enceta un nou període. Pel que fa al TGUE i les euroordres, perquè

posa en evidència que l'Estat espanyol no va dir tota la veritat al tribunal de Luxemburg. Pel que fa a la taula de diàleg, i malgrat les crides a la conciliació d'ahir, és evident que el rumb que prengui el procés contra Puigdemont posarà, si no ho fa des del principi, molt difícils les coses als partidaris de negociar amb un Estat que no té aturador. I si ja hi havia dubtes en una part de l'independentisme, ara s'han reforçat.

L'actuació de la policia italiana, encara amb molts punts foscos sobre les seves motivacions, enforteix també, en certa manera, l'estratègia de confrontació amb l'Estat d'aquells que van optar per l'exili i per fer servir

les armes d'una justícia europea que ha demostrat al llarg d'aquests quatre anys que no té res a veure amb l'espanyola. La decisió del jutge italià de deixar ahir lliure Carles Puigdemont sense mesures cautelars n'és un altre exemple. Les maneres de fer de la justícia europea es confronten de nou amb les de l'espanyola, a la qual sembla que tot li valgui per aconseguir els seus objectius de revenja. Una venjança que també anhel·len bona part dels partits polítics i de la premsa espanyola, que ahir ja van començar a celebrar el càstig a Puigdemont abans d'hora, com si no n'haguessin après quan Alemanya els va deixar amb un pam de nas l'any 2018.

La foto

Un retrat del president Carles Puigdemont penja d'una bandera independentista, ahir a Barcelona, en les protestes per la detenció del polític català. ■ ORIOL DURAN

La frase del dia

Carles Puigdemont

PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA A L'EXILI

“Espanya no perd mai l'oportunitat de fer el ridícul”

Keep calm

Aquesta setmana hem tingut a Barcelona el periodista Patrick Radden Keefe, que acaba de publicar *L'imperi del dolor*, la història secreta de la dinastia Sackler. Celebrem la seva recerca sigui allà on sigui que dedica les seves hores, interès i escriptura. Ja ens va atrapar amb el *No diguis res*, un dels millors llibres, si no el millor, de l'any passat, que explica l'època dels *troubles* a Irlanda del Nord, i ara ens presenta la història d'una nissaga familiar farmacèutica que es va enriquir amb el Valium fins a trencar sostre. Els Sackler, coneguts per la seva filantropia que omplia de diners i amb el seu nom els grans mu-

Massa poc

Xavier Graset

seus i que amb l'OxyContin han deixat centenars de milers de morts i milions d'addictes als opioïdes fins al punt de generar una crisi sanitària sense precedents als EUA. Entrin en el seu relat i s'endinsaran en una història d'ambició d'algú que es creia intocable i que comprava metges, jutges, fiscals, advocats, congressistes, l'agència del medicament i tot el que el destorbés del seu propòsit. Entre els primers col·laboradors dels Sackler trobem el psiquiatre Félix Martí Ibáñez, amb càrrec públic de Sanitat durant la República. Amb la guerra va agafar el camí de l'exili cap a Nova York i va acabar fent amistat i treballant amb els tres germans Sack-

ler. L'any 1958 el Senat el va fer comparèixer en una comissió d'investigació a la qual no es va presentar. Se'l considerava la “façana” de la família. Un negoci amb uns medicaments emparentats amb la morfina i l'heroïna que han deixat milers de morts, que els Sackler no reconeixeran mai. La cultura de la companyia es basava en no reconèixer la possibilitat d'algun error o mala praxi. Els culpables són els consumidors, deien. La promesa d'apagar el dolor es va traduir en un crim sanitari, i el trist consol dels morts passa pel fet que els Sackler hagin perdut la reputació. Massa trist, massa poc.